

Одговор Ратка Кнежевића Станку Суботићу

(Блиц, 12.08.2009)

Већ сам једном на вашим страницама рекао да стојим иза сваке своје ријечи коју сам изговорио у разговорима са новинарима подгоричких „Вијести”, београдског „Блица” и НИН-а.

Било би ми, још једном морам рећи, велико задовољство сусрести се и суочити са Станком Суботићем на београдском, загребачком или лондонском суду. Ова друга два помињем јер имам осјећај да због нечега што он најбоље зна, господин Суботић избјегава Београд и правосудни систем Републике Србије. Надам се да ћу се на неком суду, прије Суда историје, наћи и са мојим бившим пријатељем Милом Ђукановићем. Доста тога бих ја имао обојици за рећи.

Овом мом јављању додао бих следеће, или појаснио моје досадашње јавне исказе.

Бизнис модел „Станко - Цане Суботић” смишљен је у мозгу Јовице Станишића, унапријеђен и скоро доведен до савршенства у партнерству са Милом Ђукановићем.

Модел смислио Станишић

Модел се заснива на:

а) Шверцу огромних количина цигарета на, углавном, српско тржиште (иако се један дио „извози” и у Босну, Републику Српску и Хрватску), преко Црне Горе, уходаним каналима, без икаквих плаћања царина, трошарина и пореза на промет. Од тог је посла само у 1999. и 2000. години зарађено милијарда и триста милиона тадашњих њемачких марака. Тај новац припада буџету и грађанима Србије, и дјелимично буџету и грађанима Црне Горе. Тзв. „српски” посао нема никакве везе са шверцом цигарета према Италији. Суботић као шверцер у том, „италијанском” послу није учествовао. У „италијанском послу” господин Суботић је кориштен зато што има авионе, пилоте, курире и уходану мрежу за прање новца на Кипру и у Лихтенштајну. Сада само лењост државних органа Републике Србије и недостатак политичке воље може спријечити да се тај новац блокира и врати одакле је - отет!

б) Контроли државе или држава и самог политичког процеса. На тај начин идеја већине часних родољуба црногорских, међу којима сам и ја, који су распадом Југославије хтјели да поврате своју државност, јер смо на то имали сва историјска права, вратила се као најгори могући бумеранг и Црној Гори и, што је само на први поглед парадоксално, самој Србији. Хтјели ми то признати или не, данашња је државност Црне Горе резултат преданог рада и „брака из рачуна” српске Службе безбједности под командом могућег ратног злочинца Јовице Станишића, његовог пулена Станка Суботића Цанета и халапљивости Мила Ђукановића и његовог најужег круга пријатеља. Та „мафијашко-удбашка” творевина створена је прљавим новцем украденим из буџета Србије, Италије, и малим дијелом БиХ и Хрватске, а и грађани Црне Горе остали су без свог дијела. Због тога данас у Црној Гори само фиктивно постоје институције: демократија се тамо очитује попут Кинеског театра сјенки. Два човјека која „ведре и облаче” Црном Гором партнери су у криминалу: Мило Ђукановић и Цане Суботић. Срамно је да је један криминалац данас јачи по утицају у Црној Гори од председника републике Вујановића, председника парламента или државног тужиоца. Како је Србија од виталног значаја за опстанак и даљи пословни прогрес ове братије, она је БИЛА и ОСТАЛА њихово „главно ловиште”. У Србији су похрањени докази њихове пљачке, њихових злочина и без српског тржишта овом картелу нема опстанка.

Ништа без српског тржишта

Зато је урађено све да се падом Милошевића који је до краја свог живота био контролисан од Станишића, да се до данашњег дана, „зајаше” опет српска држава, тиме и велико српско тржиште и оно најбитније, српска полиција и српско судство како би се крвни деликти извршени у име и за рачун картела заборавили. Тако децембра 2001. године авион господина Суботића слијеће у Београд са, по његовом и признању господина Кестнера, његовог до тада кључног пословног партнера, пет милиона еура кеша. Авион су „дочекали” Владимир - Беба Поповић и Чедомир Јовановић, зналачки

искоришћавајући своју тадашњу позицију. О томе колико је Поповић био укључен у послове дуванског картела најбоље говори његово властито писање о његовом „учешћу” у враћању Суботићевог дуга истом Кестнеру.

Смрт покојног премијера Ђинђића, данас је јасно, немојмо се више лагати, услиједила је јер није хтио бити дио те „подјеле плијена”.

Падом Бебе Поповића, на интервенцију америчког амбасадора, несретном погибијом премијера Ђинђића, и касније падом владе Зорана Живковића, Картел креће на Коштуничину власт свим средствима. Прво им се нуди сва врста сарадње (отуд и понуда Тијанићу да преузме вођење WAZ-а у Србији, јер је коруптивни Хомбах већ одавно био у Суботићевом „цепу”), а онда, пошто сарадње нема, почиње се уцјенама и пријетњама. Зато се користи Војин Лазаревић, београдски пословни човјек, наводно близак Коштуници. Лично сам видео, на једној пословној вечери у Аустрији 5. априла 2007. године, уз присуство више свједока којима је то показано, на дисплеју Лазаревићевог телефона пријетњу убиством њему, Јоцићу и Никитовићу уколико српско судство не одустане од акције „Мрежа” упућену од самог Суботића. (Овдје ваља напоменути да се никада у свом животу нисам видео, нити срео, нити чуо са господом Коштуницом, Јоцићем и Никитовићем. Господина Радета Булатовића знам из студентских дана и сада је тачно 28 година да се он и ја нисмо чули, срели и видјели. Господина Тијанића познајем добро, био ми је главни уредник у листу „Интервју”, последњи пут сам га видео у Црној Гори лjeta 1997. И никада касније.) Након Коштунице, Суботић и Ђукановић настављају притиске према ДС и Борису Тадићу. Већ сам рекао, јавна је тајна, господин Тадић, изгледа, нема намјеру да враћа „кредите” које су од Картела узели Беба и Чеда. То сада Картел чини нервозним, јер би могућа блокада имовине и рачуна Цанета Суботића у иностранству, те могућа пресуда у судском предмету „Мрежа” довели до расплета српско-црногорске криминалне саге у последњих 15 година. Зато, и само зато, напушта се финансирање мањих, сада већ маргинализованих играча на политичкој сцени Србије и креће се на финансирање у први мах Николићевог СРС, а када им то није успјело, Цанетовим новцем и Николићевом политичком статуrom формира се нова партија СНС, која треба уз помоћ „наклоњених медија”, те новооснованих („Правда”) узети власт у Србији. То је била једина, понављам једина тачка дневног реда на састанку Суботић/Ђукановић - Николић/Вучић (присутствовао Миломир Марић) у хотелу „Риц” у Паризу, у октобру 2007, и на састанцима у Женеви и Москви који су касније услиједили.

ц) Физичкој ликвидацији свих потенцијалних противника уз ангажман тог тренутка најјачег „шефа подземља” у Београду, ко год то био, и логистику црногорске Удбе. По признању самог Мила Ђукановића казано мени у више наврата: када се појавила могућност да Радован Стојичић Баца преузме „безбједносни систем” Србије, а тиме и

онај дио у овом лукративном послу, узета је, могу слободно рећи, „невиност” једном до тада фином момку који је одрастао у никшићком предграђу и у Подгорици, а сазрио по Централним комитетима - сину часних и поштених родитеља Радована и Стане - Милу Ђукановићу.

Хтео сам да помогнем Милу

Тог тренутка „пукла је погибија” и Ђукановићу и пројекту демократије у Црној Гори. Сам ће се Ђукановић сјетити како ми је новембра 1999. на рођендану његовог сина Блажа у салону хотела „Црна Гора” управо сам, надуго и нашироко, ламентирао над „злом судбином” која га је спојила са Станишићем и Суботићем. (Бог ми је свједок, све сам урадио да га извучем из тог „смртог загрљаја”. Као што се види, нисам успио!) Како је Распоповићева „екипа” састављена од парамилитарних структура тадашње црногорске Удбе „завршила” за рачун Станишића и Суботића ово убиство, а Ђукановић све одобрио и наложио - повратка више није било!

Тако су Станишић, Суботић и Ђукановић постали браћа „по крви” и то „љигаво братство” (термин Милана Кундере) нико до данас није, нити смије да напусти. Нови случајеви су ту везу само јачали: у августу 1998. на рођендану кћерке Цанетовог „послушника” у Црној Гори, а Ђукановићевог пријатеља Жељка Михаиловића, помало алкохолизиран, пред више гостију међу којима сам био и ја, Суботић је говорио, цитирам: „Рекао сам Аркану да Бокана помете његов ветар врло брзо”. Цанетове планове мало су одложили догађаји, и смрт његовог тадашњег „супконтрактора” Жељка Ражнатовића Аркана: Бокана је у Атини убио нико други него Баја Секулић, користећи лажни швајцарски пасош, и такозвану „медену клопку”, а сву логистику одрадио је сада нови полицијски пулен - Горан Жугић. Како је Бели Распоповић са својим „командосима” био склоњен, те није више учествовао у добити и није имао наклоност „шефова”, одлучио је ликвидирати и Жугића и Секулића. Успјело му је за Жугића, али је онда Секулић био бржи. Јавна је тајна у Црној Гори, а Црна Гора је мала, вох попули је јак, незаобилазан, у сваком подгоричком или будванском кафићу ова се прича зна: исти плаћеник из Републике Српске који је својевремено осветио раније у једној свађи убијеног Секулићевог оца, убио је Белог Распоповића на главном Подгоричком тргу. Полиција Вука Бошковића и Вукашина Мараша, дотадашњих Распоповићевих колега, омогућила је „Слободан пролаз” убици, а за ову операцију Суботић је „наградио” Секулића са 25-метарском јахтом „Сунсеекер”. На одговор се није дуго чекало. Најбољи Распоповићеви пријатељи, неки и данас запослени у ДБ Црне Горе, а неки пуштени на „одмор у тишини” до следеће акције, осветили су Распоповића пуцајући у џип Баје Секулића у Будви. Интересантно, на све је три сахране, и Жугића, и Распоповића и Секулића, Мило Ђукановић уредно плакао. (Наметати мени било какву помисао на учешће у убиству Секулића је задње „дно дна” једног криминалног картела који је суочен са истрагама које се воде на више нивоа и у

више земаља свијета, и немогућношћу да се физички допре до мене лично како бих био ликвидиран. Моје једино оружје читавог мог радног и животног вијека био је мој IQ, моја едукација и моје перо. То понајбоље зна Мило Ђукановић који је моје таленте и моје вријеме и те како искористио за свој лични пробитак и успјех.)

Брзоплето спремљен атентат

На бази ових индиција, на бази документованих пријетњи покојном Иву Пуканићу и мени, током трајања афере „Национал”, склон сам повјеровати да је истим методом ангажована „екипа” Јоце Амстердама. Чудно је да је само девет дана након Ђукановићевог свједочења у Барију покушан први атентат на Пуканића, који је био очигледно брзоплето спремљен, да му је у августу 2008. понуђено „гостовање” на јахти тајкуна блиског картелу које је Пуканић одбио, јер је добио сигнал да би управо том јахтом био отет и пребачен у Црну Гору. Чудно је да се у вили „Монтенегро” на Светом Стефану 23. октобра прошле године славило до јутарњих сати, уз шампањац и „цхивас” када су стигле вијести да је Пуканић мртав. Чудан сплет индиција, зар не? Такође, само би нам свима, а поготову полицијско-правосудним органима Републике Србије, Суботић могао рећи о чијој погибији он у „дискрецији” прича са својих телефона, међу својим пријатељима задњих мјесеци? Кога је требао убити Жељко Миловановић-Гавра, враћен, врло ризично, из свог црногорског скровишта на београдски асфалт, неколико мјесеци након „одрађеног” посла у Загребу? Мислим да одговор на ово питање не знам само ја и, што је најбитиније, доказе имају званични органи. То је то што „сврби” господина Суботића и господина Ђукановића, који преплашен, прво на јахти у Француској, а сада у Подгорици ћути као сфинга, и пушта у ватру, за сада, само Суботића.

Телефонски позив

Такође користим ову прилику да разјасним моје фамозно „уцјењивање” Суботића за наводних милион и шесто хиљада њемачких марака. Као што сам рекао и документовао јавном тужиоцу за Антимафијашке истраге у Барију, господину Ђузепу Шелзију, у мом свједочењу априла 2002. године, одмах након првих помињања Суботића у Пуканићевим новинама услиједиле су тихе, индиректне пријетње према мени. Након мог писма Ђукановићу, у којем сам га обавијестио о томе, услиједио је документован телефонски разговор између Суботића и мене из кога, за илустрацију, доносим само један дио.

Суботић: „Слушај, ово је писање далеко отишло. Причао сам са Шефом (Шеф је Мило

Ђукановић - прим. Р.К.), требали би се наћи у шест очију, нас три, и ријешити то између нас једном за свагда...”

Кнежевић: „А зашто би се налазили у шест очију? Ја немам ништа са тобом, тебе површно знам, Ђукановић је био мој пријатељ, мој кум, сарадник... ја се само могу наћи са њим..?”

Суботић: „Како хоћеш, али ја са мојим људима могу бити и опасан, знаш...”

Кнежевић: „Знам врло добро... ‘Позабавио’ сам се мало са тобом... Заиста си опасан...”

Суботић: „Шта си ти, нека истражна агенција... нека полиција?”

Кнежевић: „Нисам, али бих можда могао да будем...”

Након тог разговора и мог одбијања да се нађем са њим услиједила је прича о мојој уцјени и Суботићева ПРИВАТНА кривична пријава за клевету и уцјену поднесена Другом општинском суду у Београду. Брже-боље је полиција Вука Бошковића потврдила београдском суду да се ја не одазивам на судске позиве (иако тада већ двије године нисам живио у Подгорици већ у Лондону и Загребу) и за мном је по аутоматизму расписана потрага суда у Београду, никако и потјерница, јер се, колико ја познајем право, међународна потјерница не може расписати по приватној тужби.

Када сам, путем међународне правне помоћи, у присуству мог адвоката Рајка Даниловића, саслушан у Загребу по овом предмету, Други општински суд у Београду је у редовном поступку одбацио ту тужбу као неосновану. Уцјене и приче о њој никада није ни било. Све остало је лаж и подвала Станка Суботића и његовог медијског савјетника Бебе Поповића.

И да се не понављам више: као што сам већ рекао, за сва могућа разјашњења стојим на

Цане и Мило уклонили све противнике

Пише: Ратко Кнежевић
среда, 12 август 2009 12:29

располагању свим институционалним субјектима и државним агенцијама за заштиту закона које су заинтересоване у овом случају.

Ратко М. Кнежевић,

Лондон